

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

12. prosinca 2018.*

„Javna služba – Dužnosnici – Primici od rada – Obiteljske naknade – Članak 2. stavak 2. treći podstavak Priloga VII. Pravilniku o osoblju – Pojam ‚uzdržavano dijete‘ – Presuda o skrbništvu koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje o zaštiti maloljetnika – Odbijanje dodjele statusa uzdržavanog djeteta djeci pod skrbništvom – Jednako postupanje – Pravo na obrazovanje – Najbolji interes djeteta”

U predmetu T-283/17,

SH, član ugovornog osoblja Europske komisije, kojeg zastupa N. de Montigny, odvjetnik,

tužiteljica,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali M. Mensi, T. S. Bohr i A.-C. Simon, a zatim T. S. Bohr i G. Berscheid, u svojstvu agenata,

tuženice,

koju podupiru

Europski parlament, koji zastupaju J. Steele i M. Windisch, u svojstvu agenata,

i

Vijeće Europske unije, koje zastupaju M. Bauer i R. Meyer, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a za poništenje Komisijine odluke od 13. srpnja 2016. kojom je tijelo ovlašteno za sklapanje ugovorâ o radu tužiteljici odbilo produljiti isplatu naknade za uzdržavano dijete i, po potrebi, odluke te institucije od 3. veljače 2017. kojom se odbija tužiteljčina žalba od 5. listopada 2016.

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: H. Kanninen, predsjednik, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (izvjestitelj) i I. Reine, suci,

tajnik: G. Predonzani, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 13. travnja 2018.,

* Jezik postupka: francuski.

donosi sljedeću

Presudu

I. Okolnosti spora

- 1 Tužiteljica S. H. član je ugovornog osoblja Europske komisije te radi u Zimbabveu.
- 2 Presudom koju je donio Tribunal de résidence Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju, Burundi) od 30. prosinca 2010. (u daljnjem tekstu: presuda Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju)), dvoje djece u dobi od četrnaest i dvanaest godina, burundijski državljani, koja se zovu Joe i Claire, stavljeno je pod skrbništvo tužiteljice na temelju članka 300. i sljedećih članaka code civil burundais (burundijski Građanski zakonik). U trenutku izricanja presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju), uobičajeno boravište tužiteljice bilo je u državi Togo.
- 3 U lipnju 2011. tužiteljica je zatražila i dobila naknadu za uzdržavano dijete za Joea i Claire na temelju članka 2. stavka 2. trećeg podstavka i stavka 3. točke (a) Priloga VII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju), koji se primjenjuje na članove ugovornog osoblja na temelju članka 21. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije (u daljnjem tekstu: Uvjeti zaposlenja). Članak 2. Priloga VII. Pravilniku o osoblju glasi kako slijedi:

„1. Dužnosnik s jednim uzdržavanim djetetom ili više njih, u skladu sa stavicima 2. i 3. koji slijede, prima mjesečnu naknadu od [...] EUR za svako uzdržavano dijete.

2. ‚Uzdržavano dijete‘ znači zakonito, biološko ili posvojeno dijete dužnosnika ili njegova bračnog druga, koje dužnosnik uzdržava.

Isto se primjenjuje na dijete za koje je podnesen zahtjev za posvojenje te je postupak posvojenja pokrenut.

Svako dijete koje je dužnosnik obvezan uzdržavati na temelju sudske odluke temeljene na zakonodavstvu države članice o zaštiti maloljetnika smatra se uzdržavanim djetetom.

3. Naknada se odobrava:

(a) automatski za djecu mlađu od osamnaest godina;

(b) na zahtjev dužnosnika i uz predočenje popratne dokumentacije, za djecu u dobi od osamnaest do dvadeset i šest godina koja se obrazuju ili strukovno osposobljavaju.

4. Svaka osoba koju je dužnosnik zakonski obvezan uzdržavati i čije uzdržavanje podrazumijeva visoke troškove može se, u iznimnim slučajevima, smatrati uzdržavanim djetetom na temelju posebne obrazložene odluke koju tijelo za imenovanje donosi na temelju popratne dokumentacije.

[...]”

- 4 Joe je 3. kolovoza 2014. navršio 18 godina.
- 5 Načelnik odjela „Plaće i upravljanje individualnim materijalnim pravima” u Uredu za upravljanje individualnim materijalnim pravima i njihovu isplatu (PMO) tužiteljici je 6. svibnja 2015. dostavio obavijest (u daljnjem tekstu: obavijest PMO-a od 6. svibnja 2015.) u kojoj potonjoj tužiteljici

objašnjava, s jedne strane, da više nema pravo na naknade za uzdržavano dijete za Joea, s obzirom na to da je on navršio 18 godina i, s druge strane, da će obustaviti isplatu tih naknada s retroaktivnim učinkom od 31. kolovoza 2014. Tužiteljica nije podnijela žalbu protiv te obavijesti.

- 6 Međutim, naknada za uzdržavano dijete isplaćena za Joea u razdoblju od 1. rujna 2014. do 30. travnja 2015. naposljetku nije bila predmet povrata.
- 7 Claire je navršila 18 godina 2. svibnja 2016.
- 8 Tužiteljica je 17. svibnja 2016. PMO-u podnijela zahtjev za produljenje isplate naknade za uzdržavano dijete koja se odnosi na Joea i Claire. Taj se zahtjev temeljio na članku 2. stavku 3. točki (b) Priloga VII. Pravilniku o osoblju. U tom je zahtjevu tužiteljica iznijela da su ta djeca još uvijek pod njezinim skrbništvom te je predočila dokumente koji dokazuju da se oni još uvijek školuju. Također je istaknula da nije podnijela žalbu protiv obavijesti PMO-a od 6. svibnja 2015. jer nije bila obaviještena o svojim pravima.
- 9 PMO je 13. srpnja 2016. tužiteljici dostavio obavijest s ciljem pojašnjavanja njezinih prava utvrđenih Pravilnikom o osoblju i kojom je odbio produljenje isplate naknada zatraženih za Joea i Claire (u daljnjem tekstu: pobijana odluka). PMO je naglasio da na temelju članka 2. stavka 2. trećeg podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju, naknada za uzdržavano dijete dodjeljuje se za dijete pod skrbništvom člana osoblja, osobito na temelju sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu o zaštiti maloljetnika. PMO je smatrao da je pravo na naknade za dvoje dotične uzdržavane djece prestalo nakon što su ona navršila 18 godina. Naime, prema mišljenju PMO-a, pravo na naknade se u ovom slučaju temelji isključivo na skrbništvu, koje prestaje s punoljetnošću djeteta. PMO je također tvrdio da je točno da pravo na naknade može biti odobreno za biološko ili posvojeno dijete, na temelju članka 2. stavka 3. točke (b) Priloga VII. Pravilniku o osoblju, sve dok dijete ne navrší 26 godina. Međutim, prema mišljenju PMO-a, ta se mogućnost ne primjenjuje na dijete pod skrbništvom.
- 10 Tužiteljica je 5. listopada 2016. podnijela žalbu protiv pobijane odluke na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju, koji se primjenjuje na članove ugovornog osoblja na temelju članka 117. Uvjeta zaposlenja. U prilog svojoj žalbi, tužiteljica se pozvala na pogrešku koja se tiče prava koju je počinio PMO i na „očitu pogrešku u ocjeni uvjeta primjene članka 67. Pravilnika o osoblju i članka 2. stavka 3. točke (b) Priloga VII. Pravilniku o osoblju”. Osim toga, tužiteljica je navela da, prema burundijskom Građanskom zakoniku, punoljetna je osoba koja je navršila 21 godinu. Stoga, nijedno od dvoje dotične djece ne smatra se punoljetnim prema burundijskom Građanskom zakoniku. Oboje stoga ostaju pod tužiteljičinim skrbništvom sve dok ne navršé 21 godinu. Tužiteljica je iz toga zaključila da, na temelju članka 2. stavka 3. točke (b) Priloga VII. Pravilniku o osoblju, ima pravo na naknade za uzdržavano dijete za oboje dotične djece sve dok ne navršé 21 godinu i dok skrbništvo ne prestane.
- 11 Odlukom od 3. veljače 2017. (u daljnjem tekstu: odluka o odbijanju žalbe), tijelo ovlašteno za sklapanje ugovora o radu Komisije (u daljnjem tekstu: AHCC) odbilo je tužiteljičinu žalbu. AHCC je podsjetio na sudsku praksu prema kojoj odredbe koje daju pravo na financijska davanja treba usko tumačiti, upućujući u tom pogledu na točku 90. presude od 8. travnja 2008., Bordini/Komisija (F-134/06, EU:F:2008:40). Usto je AHCC naglasio da se, prema članku 2. stavku 2. trećem podstavku Priloga VII. Pravilniku o osoblju, dotična djeca ne mogu smatrati tužiteljičinom uzdržavanom djecom jer se tom odredbom predviđa da obveza uzdržavanja koju član osoblja ima prema dotičnom djetetu treba proizlaziti iz sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu države članice. Međutim, prema mišljenju AHCC-a, presuda Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) temeljila se na zakonodavstvu treće zemlje. AHCC je stoga zaključio da tužiteljica nema pravo na naknade za uzdržavano dijete ni za jedno od dotične djece i da je PMO dokazao dobru namjeru time što joj je te naknade dodijelio dok Joe i Claire nisu navršili 18 godina.

II. Postupak i zahtjevi stranaka

- 12 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 15. svibnja 2017. tužiteljica je pokrenula ovaj postupak.
- 13 Komisija je 1. kolovoza 2017. podnijela odgovor na tužbu.
- 14 Aktima podnesenima tajništvu Općeg suda, redom, 5. i 10. srpnja 2017. Vijeće Europske unije i Europski parlament zatražili su intervenciju u ovom postupku u potporu zahtjevima Komisije.
- 15 Odlukama od 10. kolovoza i 13. rujna 2017. predsjednik četvrtog vijeća Općeg suda odobrio je intervencije Vijeća i Parlamenta. Intervenijenti podnijeli su svoje podneske, redom, 20. i 27. listopada 2017., a glavne stranke podnijele su svoja očitovanja na te podneske u određenim rokovima.
- 16 Dopisom od 1. rujna 2017. tajništvo Općeg suda obavijestilo je tužiteljicu da je Opći sud, na temelju odredbi iz članka 83. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, odlučio da nije potrebna druga razmjena podnesaka.
- 17 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 20. rujna 2017. tužiteljica je podnijela zahtjev za dopuštenje podnošenja replike u skladu s člankom 83. stavkom 2. Poslovnika. Konkretno, tužiteljica je u biti zatražila dopuštenje za repliku na argumentaciju navedenu u točki 48. i sljedećim točkama odgovora na tužbu.
- 18 Odlukom od 29. rujna 2017. Opći sud je tužiteljici dopustio podnošenje replike koja se odnosi na točke 48. do 59. odgovora na tužbu. Tužiteljica je podnijela repliku 13. studenoga 2017. Komisija je podnijela odgovor na repliku 5. siječnja 2018.
- 19 Na prijedlog suca izvjestitelja, Opći sud (četvrto vijeće) odlučio je 8. ožujka 2018. otvoriti usmeni dio postupka.
- 20 Na raspravi održanoj 13. travnja 2018. Opći sud saslušao je izlaganja stranaka i njihove odgovore na pitanja koja im je postavio.
- 21 Tužiteljica od Općeg suda zahtijeva da:
- utvrdi da je članak 2. stavak 2. treći podstavak Priloga VII. Pravilniku o osoblju nezakonit;
 - poništi pobijanu odluku i, po potrebi, odluku kojom se odbija žalba;
 - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 22 Komisija i Vijeće od Općeg suda zahtijevaju da:
- odbije tužbu;
 - naloži tužiteljici snošenje troškova.
- 23 Parlament od Općeg suda zahtijeva da tužbu odbaci kao djelomično nedopuštenu i, u svakom slučaju, odbije kao neosnovanu.

III. Pravo

A. Dopuštenost tužbe

- 24 U svojem odgovoru na repliku, Komisija iznosi dvojbe u pogledu pravilnog odvijanja predsudskog postupka.
- 25 S jedne strane, što se tiče Joea, Komisija smatra da je tužiteljica trebala podnijeti žalbu protiv obavijesti PMO-a od 6. svibnja 2015., umjesto da podnese žalbu protiv pobijane odluke. S druge strane, što se tiče Claire, Komisija naglašava da je isplata naknada prekinuta u lipnju 2016., što proizlazi iz tužiteljičina obračuna plaće za taj mjesec. Stoga, Komisija smatra da je tužiteljica trebala podnijeti žalbu protiv obračuna plaće za lipanj 2016. a ne protiv pobijane odluke.
- 26 Tužiteljica zahtijeva da se odbije argument o postojanju zapreke vođenju postupka koji je istaknula Komisija naglašavajući da je njezin zahtjev za produljenje isplate naknada za uzdržavano dijete podnesen PMO-u 17. svibnja 2016. bio novi zahtjev za naknade na temelju članka 2. stavka 3. točke (b) Priloga VII. Pravilniku o osoblju.
- 27 Komisijina argumentacija temelji se, u biti, na mišljenju da se pobijanom odlukom potvrđuje, s jedne strane, obavijest PMO-a od 6. svibnja 2015. u dijelu koji se odnosi na naknadu isplaćenu za Joea i, s druge strane, tužiteljičin obračun plaće za lipanj 2016. u pogledu Claire.
- 28 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, nedopuštena je tužba za poništenje podnesena protiv odluke kojom se samo potvrđuje prethodna odluka koja nije pobijana u roku (vidjeti presudu od 7. veljače 2001., Inpesca/Komisija, T-186/98, EU:T:2001:42, t. 44. i navedenu sudsku praksu). Smatra se da se aktom isključivo potvrđuje prijašnja odluka ako ne sadržava nijedan novi element u odnosu na prijašnju odluku te mu nije prethodilo ponovno ispitivanje situacije adresata te odluke (vidjeti rješenje od 26. listopada 2016., Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/Komisija, T-611/15, neobjavljeno, EU:T:2016:643, t. 28. i navedenu sudsku praksu).
- 29 U ovom slučaju, s jedne strane, što se tiče Joea, valja utvrditi da se obavijest PMO-a od 6. svibnja 2015. odnosi na ukidanje isplate naknade za uzdržavano dijete za Joea na temelju članka 2. stavka 3. točke (a) Priloga VII. Pravilniku o osoblju. Stoga valja zaključiti da je obavijest PMO-a od 6. svibnja 2015. postala konačna, s obzirom na to da tužiteljica protiv nje nije podnijela žalbu.
- 30 Međutim, valja naglasiti da se pobijana odluka odnosila na zahtjev za produljenje isplate naknade za uzdržavano dijete u pogledu Joea i Claire, koji je tužiteljica PMO-u podnijela 17. svibnja 2016. Međutim, taj se zahtjev nije temeljio na članku 2. stavku 3. točki (a) Priloga VII. Pravilniku o osoblju, nego na članku 2. stavku 3. točki (b) istog priloga. Stoga, predmet pobijane odluke bio je različit od onog obavijesti PMO-a od 6. svibnja 2015. te se stoga njime ne potvrđuje potonja obavijest.
- 31 S druge strane, što se tiče Claire, dovoljno je istaknuti da iz tužiteljičina obračuna plaće za lipanj 2016. proizlazi da je isplata naknade na temelju članka 2. stavka 3. točke (a) Priloga VII. Pravilniku o osoblju bila ukinuta. Međutim, kako se navodi u točki 30. ove presude, pobijana odluka odnosi se na zahtjev za produljenje isplate naknade za uzdržavano dijete u pogledu Joea i Claire, koji je tužiteljica PMO-u podnijela 17. svibnja 2016. na temelju članka 2. stavka 3. točke (b) istog priloga. Predmet pobijane odluke stoga je različit od predmeta odluke, koji odražava obračun plaće za lipanj 2016. te se, slijedom toga, njome ne potvrđuje potonja odluka.
- 32 Suprotno Komisijinim tvrdnjama, tužiteljica je upravo protiv pobijane odluke trebala podnijeti žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju. Doista, tužiteljica je takvu žalbu i podnijela 5. listopada 2016.

- 33 Stoga valja zaključiti da se pre sudski postupak u ovom slučaju odvijao pravilno.
- 34 Slijedom toga, ovu tužbu treba proglasiti dopuštenom.

B. Meritum

1. Prvi dio tužbenog zahtjeva, kojim se od Općeg suda zahtijeva da utvrdi nezakonitost članka 2. stavka 2. trećeg podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju

- 35 Svojim prvim dijelom tužbenog zahtjeva tužiteljica od Općeg suda zahtijeva da utvrdi nezakonitost članka 2. stavka 2. trećeg podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju kako ga je PMO primijenio u svojoj pobijanoj odluci.
- 36 U tom pogledu, važno je podsjetiti da sud Unije nije dužan izvoditi načelna utvrđenja (presuda od 16. prosinca 2004., De Nicola/EIB, T-120/01 i T-300/01, EU:T:2004:367, t. 136.). Međutim, s obzirom na cijelu tužbu, valja smatrati da svojim prvim dijelom tužbenog zahtjeva tužiteljica, kao podredno u svojoj tužbi za poništenje, ističe prigovor nezakonitosti članka 2. stavka 2. trećeg podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju (u daljnjem tekstu: sporna odredba).

2. Drugi dio tužbenog zahtjeva, kojim se od Općeg suda zahtijeva da poništi pobijanu odluku i, po potrebi, odluku o odbijanju žalbe

a) Predmet drugog dijela tužbenog zahtjeva

- 37 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, upravna žalba i njezino izričito ili prešutno odbijanje sastavni su dio složenog postupka i predstavljaju samo preduvjet za pokretanje postupka pred sudom (presude od 21. rujna 2011., Adjemian i dr./Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, t. 32. i od 15. rujna 2017., Skareby/ESVD, T-585/16, EU:T:2017:613, t. 18.). Prema tome, s obzirom na to da u sustavu Pravilnika o osoblju zainteresirana osoba treba podnijeti žalbu protiv odluke koju osporava, naknadna tužba smatra se dopuštenom, bez obzira na to je li usmjerena protiv same odluke koja je predmet žalbe, protiv odluke o odbijanju žalbe ili protiv tih dviju odluka zajedno, pod uvjetom da su žalba i tužba podnesene u rokovima koji su propisani člancima 90. i 91. Pravilnika o osoblju (presude od 26. siječnja 1989., Koutchoumoff/Komisija, 224/87, EU:C:1989:38, t. 7. i od 5. studenoga 2014., Komisija/Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, t. 21.). Međutim, u skladu s načelom ekonomičnosti postupka, sud može odrediti da nije potrebno konkretno odlučiti o zahtjevima usmjerenima protiv odluke o odbijanju žalbe ako utvrdi da oni nemaju samostalan sadržaj i da se zapravo podudaraju s onima usmjerenima protiv odluke protiv koje je podnesena žalba (vidjeti presude od 17. siječnja 1989., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, t. 7. i 8. i od 24. travnja 2017., HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, t. 72.). To osobito može biti slučaj ako utvrdi da odluka o odbijanju žalbe samo potvrđuje odluku koja je predmet žalbe i da stoga njezino poništenje ne bi stvorilo nikakav poseban pravni učinak na pravni položaj dotične osobe u odnosu na pravni učinak poništenja prvotne odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 21. rujna 2011., Adjemian i dr./Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, t. 33.).
- 38 Međutim, iz sudske prakse proizlazi da, uzimajući u obzir razvojni karakter pre sudskog postupka, uprava prilikom odbijanja žalbe može dopuniti ili izmijeniti razloge na temelju kojih je donijela pobijani akt (vidjeti u tom smislu presudu od 9. prosinca 2009., Komisija/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, t. 55. do 60.).

- 39 Stoga uprava može, kako bi odgovorila na tu žalbu, tijekom pre sudskog postupka pružiti detaljnija obrazloženja. Ti posebni razlozi koji se odnose na pojedinačni slučaj i koji su priopćeni prije podnošenja pravnog sredstva moraju se poklapati s odlukom o odbijanju i stoga ih treba smatrati relevantnim informacijama za ocjenu zakonitosti te odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 9. prosinca 2009., Komisija/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, t. 59. i 60.).
- 40 U ovom slučaju, odlukom o odbijanju žalbe potvrđuje se odbijanje produljenja isplate naknada za uzdržavano dijete o kojem je PMO odlučio u pobijanoj odluci. Međutim, kao što proizlazi iz točke 11. ove presude, AHCC je u odluci o odbijanju žalbe dopunio pobijanu odluku tako što je dodao da obveza uzdržavanja, kako bi dala pravo na dodjelu naknade za uzdržavano dijete, treba proizlaziti iz sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu države članice. Na temelju tog novog obrazloženja AHCC je zaključio da se dotična djeca ne mogu smatrati tužiteljčinom uzdržavanom djecom s obzirom na to da se presuda Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) ne temelji na zakonodavstvu države članice. Međutim, AHCC je naveo da je uprava dokazala dobru namjeru tako što je tužiteljici dodijelila naknade za uzdržavano dijete do 18. godine Joea i Claire, čak i ako nije imala pravo na te naknade.
- 41 Iz prethodno navedenog slijedi da se u odluci o odbijanju žalbe uzelo u obzir pravna pitanja koja PMO nije uzeo u obzir prilikom donošenja pobijane odluke.
- 42 Stoga, uzimajući u obzir razvojni karakter pre sudskog postupka, upravo obrazloženje iz odluke o odbijanju žalbe treba uzeti u obzir u ispitivanju zakonitosti pobijane odluke.

b) Tužbeni razlozi

- 43 Tužiteljica u svojoj tužbi ističe pet tužbenih razloga, od kojih se na prva četiri poziva u potporu prigovoru nezakonitosti usmjerenom protiv sporne odredbe. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi zabrane diskriminacije na temelju državljanstva ili rođenja. Drugi tužbeni razlog temelji se na povredi načela jednakog postupanja i nediskriminacije između dužnosnika i članova osoblja. Treći tužbeni razlog temelji se na povredi prava na obrazovanje i načela najboljeg interesa djeteta. Četvrti tužbeni zahtjev temelji se na povredi članka 52. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) i načela proporcionalnosti i zakonitosti. Peti tužbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava i povredi načela dobre uprave te dužnosti brižnog postupanja i pružanja pomoći.
- 44 Osim toga, tužiteljica se u svojoj replici poziva na šesti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti, predvidljivosti i stečenih prava.

1) Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na diskriminaciji na temelju državljanstva ili rođenja

- 45 Tužiteljica tvrdi da se spornom odredbom povređuje zabrana diskriminacije na temelju rođenja ili državljanstva, propisana člankom 21. Povelje i člankom 1.d Pravilnika o osoblju, jer sprečava da se dijete koje nije građanin Europske unije, a koje uzdržava građanin Unije prizna kao uzdržavano dijete u svrhu dodjele predmetne naknade.
- 46 Tužiteljica naglašava da se, u skladu s pravilima međunarodnog privatnog prava, osobni status fizičke osobe uređuje zakonom zemlje čiji je državljanin, bez obzira na to koji je sud nadležan. Iz toga proizlazi da je, s obzirom na to da su Joe i Claire burundijski državljani, burundijski zakon primjenjiv na njihov osobni status. Stoga je zbog državljanstva te djece tužiteljici odbijeno produljenje isplate naknada za uzdržavano dijete.
- 47 U svojoj replici, tužiteljica navodi da se sudska nadležnost u području obiteljskog prava temelji na uobičajenom boravištu djeteta ili roditelja. Stoga tvrdi da, s obzirom na to da ni ona ni dotična djeca nisu imala uobičajeno boravište u državi članici u vrijeme nastanka činjenica, sudovi Unije nisu bili

nadležni za donošenje odluke o skrbništvu nad navedenom djecom. Tužiteljica navodi da, s obzirom na to da nije postojala odluka o skrbništvu nad djecom, ona nisu mogla napustiti burundijsko državno područje u prisutnosti tužiteljice radi podnošenja zahtjeva za skrbništvo u državi članici. Tužiteljica smatra da iz toga proizlazi da su upravo s obzirom na državljanstvo dotične djece burundijska tijela bila nadležna za donošenje odluka o skrbništvu.

- 48 Nadalje, tužiteljica tvrdi da nije mogla podnijeti zahtjev za priznavanje presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) u državi članici. U tom pogledu smatra da, čak i ako se na temelju članka 15. Konvencije o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznanju, ovrsi i suradnji u području roditeljske odgovornosti i mjerama za zaštitu djece, potpisane u Haagu 19. listopada 1996. (u daljnjem tekstu: Haška konvencija iz 1996.), u području mjera za zaštitu djece primjenjuje zakon mjesta boravišta djeteta, ta konvencija nije relevantna u ovom slučaju. To proizlazi iz činjenice da Burundi nije stranka te konvencije i da se navedena konvencija može primijeniti pod uvjetom da je uobičajeno boravište djece na državnom području države stranke. Međutim, u ovom slučaju, bilo joj je nemoguće podnijeti zahtjev za priznavanje presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) u državi članici jer ni ona ni dotična djeca nisu imala uobičajeno boravište u državi članici Unije. Tužiteljica je na raspravi potvrdila da u trenutku donošenja presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) nije imala uobičajeno boravište u Belgiji.
- 49 Osim toga, tužiteljica je u svojoj replici tvrdila da je, za slučaj da Opći sud potvrdi odluku o isključenju dotične djece iz prava na predmetne naknade, podnijela zahtjev za njihovo posvojenje u Belgiji.
- 50 Naposljetku, tužiteljica tvrdi da, čak i da je ishodila priznavanje presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) u državi članici, ta bi se presuda i dalje temeljila na zakonodavstvu treće zemlje i odluka o priznavanju ne bi se mogla smatrati sudskom odlukom koja se temelji na zakonodavstvu države članice o zaštiti maloljetnika.
- 51 Parlament, Vijeće i Komisija zahtijevaju odbijanje prvog tužbenog razloga.
- 52 Najprije valja naglasiti da se spornom odredbom kao kriterij dodjele naknade za uzdržavano dijete izričito ne utvrđuje državljanstvo dotičnog djeteta, nego zakon na kojem se temelji sudska odluka iz koje proizlazi obveza uzdržavanja za dijete za koje se isplaćuje ta naknada.
- 53 Tužiteljica međutim tvrdi da je učinak tog kriterija diskriminacija koja se temelji na državljanstvu dotičnog djeteta. Naime, prema njezinu mišljenju, zakon na kojem se temelji sudska odluka iz koje proizlazi obveza uzdržavanja prema djetetu jest zakon zemlje čiji je dijete državljanin.
- 54 U tom pogledu, kao prvo, valja napomenuti da Haška konvencija iz 1996., na koju se Komisija poziva kako bi poduprla to da je zakon koji je primjenjiv na skrbništvo nad maloljetnicima zakon zemlje njihova uobičajenog boravišta, u ovom slučaju nije primjenjiva. Naime, treba naglasiti da, s jedne strane, kao što ističe tužiteljica, Burundi nije stranka te konvencije i da se, s druge strane, na temelju njezina članka 2. navedena konvencija primjenjuje samo na djecu koja nisu navršila 18 godina, dok Joe i Claire imaju više od 18 godina.
- 55 Kao drugo, valja naglasiti da je, u ovom slučaju, s obzirom na nepostojanje primjenjive međunarodne konvencije, pitanje kojim se nacionalnim zakonodavstvom uređuje skrbništvo nad Joeom i Claire pitanje koje treba dokazati stranka koja se na njega poziva. Međutim, u ovom slučaju, tužiteljica nije čak ni utvrdila odredbe nacionalnog prava na temelju kojih je zakon primjenjiv na skrbništvo nad dotičnom djecom, prema njezinu mišljenju, zakon njihova državljanstva.
- 56 Iz toga proizlazi da tužiteljica nije dokazala da je učinak sporne odredbe nastanak diskriminacije na temelju državljanstva.
- 57 Stoga prvi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

2) Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela jednakog postupanja i nediskriminacije između dužnosnika i članova osoblja

- 58 Tužiteljica smatra da se člankom 2. Priloga VII. Pravilniku o osoblju uspostavlja diskriminacija između dužnosnika i članova osoblja koji traže priznavanje djeteta kao uzdržavanog djeteta ovisno o tome temelji li se njihov zahtjev na članku 2. stavku 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju ili na članku 2. stavku 2. drugom podstavku istog priloga, ili pak na spornoj odredbi. Spornom se odredbom stoga u položaj nejednakosti stavljaju dužnosnici i članovi osoblja na koje se, s obzirom na to da se nalaze u istoj situaciji koja se sastoji od obveze uzdržavanja djeteta ili člana obitelji, primjenjuju uvjeti dodjele koji su različiti ovisno o zakonodavstvu na kojem se temelji njihova obveza uzdržavanja.
- 59 Kao prvo, tužiteljica naglašava da se člankom 2. stavkom 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju, kojim se omogućuje izjednačavanje uzdržavanog djeteta s bilo kojom osobom koju je dužnosnik zakonski obvezan uzdržavati i čije uzdržavanje podrazumijeva visoke troškove, ne sprečava to izjednačavanje ako je zakon na kojem se temelji zakonska obveza uzdržavanja zakonodavstvo treće zemlje.
- 60 Kao drugo, tužiteljica navodi da se člankom 2. stavkom 2. drugim podstavkom Priloga VII. Pravilniku o osoblju, kojim se status uzdržavanog djeteta priznaje djetetu koje je posvojeno ili za koje je pokrenut postupak posvojenja, ne sprečava ni njegovo priznavanje kao uzdržavanog djeteta ako se posvojenje temelji na zakonodavstvu treće zemlje.
- 61 Parlament, Vijeće i Komisija zahtijevaju odbijanje drugog tužbenog razloga.
- 62 U tom pogledu, valja podsjetiti da se načelom jednakog postupanja ili nediskriminacije zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa različito i da se u različitim situacijama ne postupa jednako, osim ako je takvo postupanje objektivno opravdano (presude od 10. siječnja 2006., IATA i ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, t. 95. i od 12. rujna 2006., Eman i Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, t. 57.). Načelo jednakog postupanja ili nediskriminacije iz članka 1.d. Pravilnika o osoblju jest opće pravilo, primjenjivo na pravo javne službe Unije (vidjeti u tom smislu presude od 2. prosinca 1982., Micheli i dr./Komisija, 198/81 do 202/81, EU:C:1982:411, t. 5. i 6. te od 15. travnja 2010., Gualtieri/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, t. 70.).
- 63 U ovom slučaju, valja usporediti, kao prvo, situaciju dužnosnika i članova osoblja koji uzdržavaju dijete na temelju odluke o posvojenju koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje, obuhvaćenu člankom 2. stavkom 2. prvim podstavkom Priloga VII. Pravilniku o osoblju, kao drugo, situaciju dužnosnika ili članova osoblja koji imaju zakonske obveze uzdržavanja koje se temelje na zakonodavstvu treće zemlje prema osobi čije uzdržavanje podrazumijeva visoke troškove, obuhvaćenu člankom 2. stavkom 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju te, kao treće, situaciju dužnosnika i članova osoblja koji imaju obveze uzdržavanja koje proizlaze iz sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje, a koja, za razliku od prethodnih situacija, nije obuhvaćena nijednom odredbom iz članka 2. Priloga VII. Pravilniku o osoblju.
- 64 U tom pogledu, kao prvo, valja utvrditi da se „uzdržanim djetetom” na temelju članka 2. stavka 2. prvog podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju smatra svako posvojeno dijete dužnosnika ili njegova bračnog druga, pod uvjetom da ga „dužnosnik uzdržava”. Kao drugo, „uzdržanim djetetom” na temelju sporne odredbe smatra se svako dijete koje nije zakonito, biološko ili posvojeno dijete dužnosnika ili njegova bračnog druga, ali koje je dužnosnik „obvezan uzdržavati na temelju sudske odluke temeljene na zakonodavstvu države članice o zaštiti maloljetnika”. Napokon, kao treće, u iznimnim slučajevima i na temelju obrazložene odluke tijela za imenovanje predmetne institucije, tijela ili agencije Unije, svaka osoba, uključujući punoljetnu osobu i člana obitelji dužnosnika, osim zakonite, biološke ili posvojene djece dužnosnika ili njegova bračnog druga, na temelju članka 2. stavka 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju može se izjednačiti s „uzdržanim djetetom” koje je dužnosnik „zakonski obvezan uzdržavati” i čije „uzdržavanje podrazumijeva visoke troškove” (presuda od 16. siječnja 2018., SE/Vijeće, T-231/17, neobjavljena, EU:T:2018:3, t. 38.).

- 65 Stoga se člankom 2. stavkom 2. prvim podstavkom Priloga VII. Pravilniku o osoblju ne nalaže da zakon na kojem se temelji odluka o posvojenju bude zakon države članice. Ni člankom 2. stavkom 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju ne nalaže se da zakon na kojem se temelji obveza uzdržavanja bude zakon države članice. Suprotno tomu, spornom odredbom zahtijeva se da zakon na kojem se temelji sudska odluka iz koje proizlazi obveza uzdržavanja bude zakon države članice. Iz toga slijedi da se Pravilnikom o osoblju, s obzirom na to da se njime zahtijeva da zakon na kojem se temelji obveza uzdržavanja iz sporne odredbe bude zakon države članice, nepovoljnije postupaju prema dužnosnicima i članovima osoblja koji su obuhvaćeni navedenom odredbom.
- 66 U tim okolnostima valja utvrditi jesu li, kao što tvrdi tužiteljica, dužnosnici i članovi osoblja iz članka 2. stavka 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju i članka 2. stavka 2. drugog podstavka istog priloga, s jedne strane, i oni koji su poput tužiteljice obuhvaćeni spornom odredbom, s druge strane, u usporedivoj situaciji (vidjeti presudu od 9. ožujka 2017., Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, t. 57. i navedenu sudsku praksu).
- 67 U tom pogledu, treba napomenuti da je presuđeno da se članak 2. stavak 2. prvi podstavak Priloga VII. Pravilniku o osoblju, sporna odredba i članak 2. stavak 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju odnose, redom, na tri različite skupine djece ili osoba koje se mogu priznati kao „uzdržavana djeca” u smislu Pravilnika o osoblju (presuda od 16. siječnja 2018., SE/Vijeće, T-231/17, neobjavljena, EU:T:2018:3, t. 37.).
- 68 Naime, s jedne strane, sporna odredba i članak 2. stavak 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju temelje se na postojanju obveza uzdržavanja prema osobama s kojima dotični dužnosnik nije u srodstvu. Međutim, s obzirom na to da je u tim dvjema odredbama upotrijebio dva različita pojma obveze uzdržavanja, od kojih jedna „proizlazi iz sudske odluke”, a druga je „zakonska”, zakonodavac Unije namjeravao je predvidjeti dvije različite situacije (presuda od 16. siječnja 2018., SE/Vijeće, T-231/17, neobjavljena, EU:T:2018:3, t. 39.). Spornom se odredbom zahtijeva da se obveza uzdržavanja nalaže sudskom odlukom koja se temelji na zakonodavstvu o zaštiti maloljetnika. Ta se odredba konkretno odnosi na dodjelu skrbništva nad maloljetnikom. Suprotno tomu, članak 2. stavak 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju odnosi se na obvezu uzdržavanja rođaka ili člana obitelji, a ne nužno na maloljetnika. Štoviše, tom se odredbom zahtijeva da uzdržavanje osobe koju je dužnosnik obavezan uzdržavati podrazumijeva „visoke troškove” i da dužnosnik podnese „popratnu dokumentaciju” s ciljem utvrđivanja da su troškovi koje podrazumijeva uzdržavanje dotične osobe izvanredni (vidjeti u tom smislu presudu od 20. siječnja 2009., Klein/Komisija, F-32/08, EU:F:2009:3, t. 45.).
- 69 S druge strane, situacija članova osoblja i dužnosnika koji imaju obvezu uzdržavanja koja proizlazi iz sporne odredbe i situacija članova osoblja i dužnosnika koji uzdržavaju dijete na temelju odluke o posvojenju iz članka 2. stavka 2. prvog podstavka Priloga VII. Pravilniku o osoblju također se ne mogu smatrati usporedivima. Naime, posvojenje i skrbništvo bitno su različiti. Kao prvo, valja naglasiti da, za razliku od posvojenja, skrbništvo u načelu završava kada dijete postane punoljetno. Kao drugo, treba istaknuti da je skrbništvo u načelu opozivo, dok je posvojenje, kao oblik srodstva, trajno.
- 70 Iz prethodno navedenog proizlazi da se ne može smatrati da se dužnosnici i članovi osoblja iz članka 2. stavka 2. prvog podstavka i članka 2. stavka 4. Priloga VII. Pravilniku o osoblju, kao i iz sporne odredbe, nalaze u istoj situaciji na način da se utvrđivanjem u Pravilniku različitih uvjeta dodjele naknade za uzdržavano dijete ne može povrijediti načelo jednakog postupanja.
- 71 Stoga drugi tužbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

3) Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava na obrazovanje i načela najboljeg interesa djeteta

72 Tužiteljica tvrdi da svako dijete ima pravo na obrazovanje. Međutim, to obrazovanje predstavlja trošak. To je tim više točno kada je riječ o obrazovanju djece koju uzdržava član osoblja koji je poput tužiteljice raspoređen u delegaciju Unije u trećoj zemlji, na državno područje u kojem je obrazovanje kao što je ono koje se pruža u Europi skupo. Međutim, time što ne omogućuje dodjelu naknada za uzdržavano dijete dužnosnicima i članovima osoblja koji pod svojim skrbništvom imaju djecu koja su državljani treće zemlje, odredbom koja je predmet prigovora nezakonitosti povređuju se članci 14. i 24. Povelje.

73 Parlament, Vijeće i Komisija zahtijevaju odbijanje trećeg tužbenog razloga.

74 U tom pogledu, kao prvo, valja utvrditi treba li isključenje, na temelju sporne odredbe, pojma uzdržavanog djeteta iz pojma djeteta pod skrbništvom dužnosnika ili člana osoblja u skladu sa sudskom odlukom koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje, smatrati povredom članka 14. Povelje. Tom se odredbom, naslovljenom „Pravo na obrazovanje”, predviđa sljedeće:

„Svatko ima pravo na obrazovanje i na pristup strukovnom i trajnom osposobljavanju.”

75 U svrhu tumačenja te odredbe, valja uzeti u obzir objašnjenja koja se odnose na Povelju (SL 2007., C 303, str. 17) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 120.), u skladu s člankom 6. stavkom 1. trećim podstavkom UEU-a i člankom 52. stavkom 7. Povelje (presuda od 19. rujna 2013., preispitivanje Komisija/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, t. 27.). Iz objašnjenja koja se odnose na članak 14. Povelje proizlazi da se taj članak temelji na ustavnim tradicijama zajedničkim državama članicama i na članku 2. Protokola uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisanu 4. studenoga 1950. u Rimu, kojim se određuje:

„Nikome neće biti uskraćeno pravo na obrazovanje. U obavljanju svojih funkcija povezanih s odgojem i poučavanjem, država će poštovati pravo roditelja da osiguraju odgoj i poučavanje u skladu sa svojim vjerskim i filozofskim uvjerenjima.”

76 Suprotno onomu što se može shvatiti iz tužiteljice argumentacije, iz prethodno navedenog ne može se zaključiti pozitivna obveza Unije, koja se nalaže člankom 14. Povelje, da svojim dužnosnicima i članovima svojeg osoblja osigura financijska sredstva koja omogućuju njihovoj uzdržavanoj djeci određeni oblik obrazovanja.

77 Stoga, čak i ako se pretpostavi da je naknada za uzdržavano dijete namijenjena pokrivanju troškova školarine koje dužnosnik ili član osoblja ima za uzdržavano dijete, ne može se smatrati da se pravom na obrazovanje propisanim člankom 14. Povelje zahtijeva da je dodjela te naknade namijenjena djetetu koje je stavljeno pod skrbništvo dužnosnika ili člana osoblja na temelju sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje.

78 Kao drugo, valja utvrditi treba li isključenje, na temelju sporne odredbe, pojma uzdržavanog djeteta iz pojma djeteta pod skrbništvom dužnosnika ili člana osoblja u skladu sa sudskom odlukom koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje, smatrati povredom najboljeg interesa djeteta propisanog člankom 24. stavkom 2. Povelje. Tom odredbom predviđa se:

„U svakom djelovanju koje se odnosi na djecu, bez obzira na to provode li ga tijela javne vlasti ili privatne institucije, primarni cilj mora biti zaštita interesa djeteta.”

- 79 U tom pogledu, valja istaknuti da iz objašnjenja koja se odnose na članak 24. Povelje proizlazi da se taj članak temelji na Konvenciji iz New Yorka o pravima djeteta, potpisanoj 20. studenoga 1989. koju su ratificirale sve države članice, i osobito na njezinim člancima 3., 9., 12. i 13. Iz članka 1. te konvencije proizlazi da je „[u] smislu ove Konvencije, dijete [...] svako ljudsko biće mlađe od 18 godina, osim ako se prema zakonu primjenjivom na dijete punoljetnost ne stječe ranije”.
- 80 U ovom slučaju, s obzirom na to da su Joe i Claire stariji od 18 godina, oni se ne mogu smatrati „djecom” u smislu Konvencije iz New Yorka iz 1989. navedene u točki 79. ove presude, na način da se članak 24. Povelje ne može na njih primijeniti.
- 81 Iz toga proizlazi da Opći sud ne može smatrati da isključenje, na temelju sporne odredbe, određene kategorije djece iz pojma uzdržavanog djeteta i iz isplate naknade za uzdržavano dijete čini povredu članka 24. Povelje.
- 82 Stoga treći tužbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

4) Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 52. Povelje te načela proporcionalnosti i zakonitosti

- 83 Tužiteljica tvrdi da je zakonodavac trebao izričito objasniti, s obzirom na načelo proporcionalnosti propisano člankom 52. Povelje, razloge iz kojih je isključio priznavanje djece pod skrbištvom dužnosnika ili člana osoblja kao uzdržavane djece na temelju sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje. Budući da se njome ne predviđaju objašnjenja u tom pogledu, spornom se odredbom povređuje članak 52. Povelje.
- 84 Vijeće i Komisija zahtijevaju odbijanje četvrtog tužbenog razloga kao neosnovanog, dok Parlament zahtijeva odbacivanje navedenog tužbenog razloga kao nedopuštenog.

i) Dopuštenost četvrtog tužbenog razloga

- 85 Parlament smatra da je četvrti tužbeni razlog nedopušten, s obzirom na to da bitna pravna pitanja na kojima se temelji taj tužbeni razlog, prema njegovu mišljenju, ne proizlaze iz teksta same tužbe. Tužiteljica, naime, nije iznijela nijedan pravni argument u potporu navodnoj povredi načela proporcionalnosti i zakonitosti.
- 86 U tom pogledu, valja podsjetiti da na temelju članka 21. prvog podstavka Statuta Suda Europske unije, koji se u skladu s člankom 53. prvim podstavkom istog statuta i člankom 76. točkom (d) Poslovnika primjenjuje na postupak pred Općim sudom, tužba, među ostalim, mora sadržavati predmet spora i sažeti prikaz tužbenih razloga. Ti elementi moraju biti dovoljno jasni i precizni kako bi omogućili tuženiku da pripremi svoju obranu i Općem sudu da odluči o tužbi, po potrebi bez drugih podataka. Kako bi se jamčila pravna sigurnost i dobro sudovanje, za dopuštenost tužbe nužno je da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se ona temelji proizlaze, barem u sažetku, ali na dosljedan i razumljiv način, iz teksta same tužbe (rješenja od 28. travnja 1993., De Hoe/Komisija, T-85/92, EU:T:1993:39, t. 20. i od 21. svibnja 1999., Asia Motor France i dr./Komisija, T-154/98, EU:T:1999:109, t. 49.).
- 87 U ovom slučaju, kao prvo, valja utvrditi da tužiteljica u svojoj tužbi nije pojasnila u čemu se sastoji povreda načela zakonitosti na koju se poziva u naslovu svojeg četvrtog tužbenog razloga. Stoga taj tužbeni razlog valja proglasiti nedopuštenim s obzirom na to da se odnosi na navodnu povredu navedenog načela.

- 88 Kao drugo, što se tiče načela proporcionalnosti na koje se poziva tužiteljica, točno je da valja utvrditi da je njezina argumentacija sažeta. Međutim, iz njezinih razmatranja na dovoljno jasan i dosljedan način proizlazi da se poziva na povredu načela proporcionalnosti, čije se poštovanje nalaže člankom 52. Povelje u ograničenjima prava priznatih potonjom poveljom.
- 89 Stoga četvrti tužbeni razlog valja proglasiti dopuštenim u dijelu u kojem se odnosi na povredu članka 52. Povelje i načela proporcionalnosti.

ii) Meritum

- 90 Člankom 52. stavkom 1. Povelje propisuje se:

„Svako ograničenje pri ostvarivanju prava i sloboda priznatih ovom Poveljom mora biti predviđeno zakonom i mora poštovati bit tih prava i sloboda. Podložno načelu proporcionalnosti, ograničenja su moguća samo ako su potrebna i ako zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba.”

- 91 Iz objašnjenja koja se odnose na članak 52. proizlazi da je njegova svrha utvrditi područje primjene prava i načela Povelje te pravila za njihovo tumačenje. Konkretno, člankom 52. stavkom 1. utvrđuje se režim ograničenjâ.
- 92 Međutim, u ovom slučaju, s jedne strane, valja istaknuti da u okviru ovog tužbenog razloga tužiteljica nije istaknula koje je pravo ili koju je slobodu, priznate Poveljom, sporna odredba ograničila.
- 93 S druge strane, valja naglasiti da u okviru prvog i trećeg tužbenog razloga, koji se ističu potporu prigovoru nezakonitosti sporne odredbe, Opći sud nije utvrdio da se spornom odredbom ikako ograničavaju prava predviđena Poveljom.
- 94 Iz toga slijedi da tužiteljica nije uspjela dokazati povredu članka 52. stavka 1. Povelje.
- 95 Stoga valja odbiti četvrti tužbeni razlog i, prema tome, prigovor nezakonitosti koji je istaknula tužiteljica.

5) Peti tužbeni razlog koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava i povredi načela dobre uprave te dužnosti brižnog postupanja i pružanja pomoći

- 96 Tužiteljica tvrdi da je, s obzirom na to da je sporna odredba nezakonita iz razloga koje je iznijela u okviru prvog do četvrtog tužbenog zahtjeva, AHCC počinio pogrešku koja se tiče prava i povrijedio načelo dobre uprave time što je donio pobijanu odluku na temelju te odredbe. Naglašava da je sve do dostavljanja obavijesti od 6. svibnja 2015. PMO nije obavijestio o tome da je isključena iz prava na naknade za uzdržavano dijete na temelju sporne odredbe. Također ističe da je isplata tih naknada bila prekinuta iznenada.
- 97 U svojoj se replici tužiteljica također poziva na povredu dužnosti brižnog postupanja i pružanja pomoći. Komisija je povrijedila te dužnosti time što nije pružila pomoć tužiteljici i usmjeravala je u njezinim postupanjima od 2011. ili joj od 2016. omogućila vrijeme za prilagodbu novih zahtjevima PMO-a, u skladu s kojima je trebala predočiti odluku koja se temelji na zakonodavstvu države članice. U tom pogledu, tužiteljica navodi da je tek prilikom čitanja Komisijina odgovora na tužbu saznala da je PMO smatrao da se odluka o priznavanju presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) može smatrati odlukom koja se temelji na zakonodavstvu države članice i da je, prema tome, PMO može prihvatiti kao temelj za dodjelu naknada za uzdržavano dijete.

- 98 Kao prvo, u pogledu pogreške koja se tiče prava na koju se poziva tužiteljica, treba utvrditi da je potonja tužiteljica samo uputila na razloge nezakonitosti koji su istaknuti u okviru njezina prva četiri tužbena razloga i da u okviru ovog tužbenog razloga nije iznijela nijedan dodatan argument kojim se nastoji utvrditi nezakonitost sporne odredbe ili pogreške koja se tiče prava koju je počinio AHCC. Budući da su tužiteljčina prva četiri tužbena razloga odbijena, nije više potrebno ispitivati pogrešku koja se tiče prava na koju se poziva u potporu ovom tužbenom zahtjevu.
- 99 Kao drugo, što se tiče načela dobre uprave, dovoljno je utvrditi da, suprotno tužiteljčinim tvrdnjama, AHCC nije iznenada prekinuo isplatu predmetnih naknada. Naime, kao što se napominje u točki 5. ove presude, svojom obavijesti od 6. svibnja 2015. PMO jest prethodno obavijestio tužiteljicu da će isplata tih naknada biti prekinuta.
- 100 Kao treće, u pogledu dužnosti brižnog postupanja na koju se tužiteljica poziva u svojoj replici, Komisija tvrdi da je taj tužiteljčin argument nedopušten jer je istaknut nepravodobno.
- 101 U tom pogledu, valja naglasiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, pojam dužnosti brižnog postupanja uprave prema njezinim članovima osoblja, koji odražava ravnotežu između recipročnih prava i obaveza koje su u Pravilniku o osoblju stvorene između uprave i članova osoblja javne službe, zajedno s načelom dobre uprave nalaže nadređenom tijelu da prilikom odlučivanja o situaciji dužnosnika ne uzima u obzir samo interes službe, nego i interes dotičnog dužnosnika (presude od 7. ožujka 2007., Sequeira Wandschneider/Komisija, T-110/04, EU:T:2007:78, t. 184. i 185. i od 13. studenoga 2014., De Loecker/ESVD, F-78/13, EU:F:2014:246, t. 76.).
- 102 Međutim, u svojoj je tužbi tužiteljica navodila povredu načela dobre uprave, u okviru svojeg petog tužbenog razloga. Slijedom toga, valja smatrati da je tužiteljčina argumentacija koja se temelji na povredi dužnosti brižnog postupanja razmatranje iz njezina petog tužbenog razloga. Stoga tu argumentaciju valja proglašiti dopuštenom.
- 103 U tom pogledu, valja podsjetiti da pojam dužnosti brižnog postupanja među ostalim podrazumijeva da nadređeno tijelo prilikom odlučivanja o situaciji dužnosnika uzme u obzir sve elemente koji mogu utjecati na njegovu odluku i da pritom ne uzima u obzir samo interes službe, nego i interes dotičnog dužnosnika (presuda od 1. lipnja 1999., Rodríguez Pérez i dr./Komisija, T-114/98 i T-115/98, EU:T:1999:114, t. 32.).
- 104 U ovom slučaju, valja utvrditi da tužiteljica iz dužnosti brižnog postupanja u biti nastoji zaključiti da je postojala pozitivna obveza uprave da joj barem pruži pomoć i da je usmjerava u njezinim postupanjima od 2011.
- 105 U tom pogledu, kao prvo, važno je istaknuti da dužnost brižnog postupanja u načelu ne nalaže upravi široku pozitivnu obvezu pružanja pomoći dužnosnicima i članovima osoblja Unije. Konkretno, ne može se razumno očekivati da pažljiva uprava koja obrađuje velik broj zahtjeva za naknade za uzdržavanu djecu preuzima inicijativu pružanja pomoći svim dotičnim podnositeljima zahtjeva i da ih usmjerava u eventualnim postupanjima koja će možda morati poduzeti radi stjecanja takvih naknada (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 20. srpnja 2016., Barroso Truta i dr./Sud Europske unije, F-126/15, EU:F:2016:159, t. 74.).
- 106 U najboljem slučaju, uprava može biti dužna ispuniti pojačane obveze na temelju dužnosti brižnog postupanja u slučaju posebnih okolnosti, koje se osobito odnose na iznimno osjetljivu situaciju u kojoj se nalazi zainteresirana osoba (vidjeti u tom smislu presudu od 28. listopada 2010., U/Parlament, F-92/09, EU:F:2010:140, t. 65. do 67., 85. i 88.). Međutim, tužiteljica nije dokazala, pa čak ni tvrdila da takve okolnosti postoje u ovom slučaju.

- 107 Kao drugo, također je važno napomenuti da je svaki uobičajeno pažljiv dužnosnik dužan poznavati Pravilnik o osoblju, a osobito pravila kojima se uređuju njegovi primici od rada, među kojima su oni koji se odnose na obiteljske doplatke. Prema sudskoj praksi, uobičajena pažnja koja se može očekivati od dužnosnika ili člana osoblja ocjenjuje se s obzirom na njegovo obrazovanje, razred i radno iskustvo (presuda od 17. svibnja 2017., Piessevaux/Vijeće, T-519/16, neobjavljena, EU:T:2017:343, t. 96. i navedena sudska praksa).
- 108 U ovom slučaju, valja utvrditi da je tužiteljica stupila u službu Komisije 2007. kao član ugovornog osoblja koji je obuhvaćen funkcijskom skupinom IV. Na temelju tablice iz članka 80. stavka 2. Uvjeta zaposlenja, ta funkcijska skupina obuhvaća zadaće koje odgovaraju sljedećem opisu: „Administrativni, savjetnički, jezični i istovjetni tehnički poslovi, koji se obavljaju pod nadzorom dužnosnika ili privremenog osoblja”. Na temelju članka 82. stavka 2. točke(c), zapošljavanje člana ugovornog osoblja u navedenoj funkcijskoj skupini zahtijeva najmanje razinu obrazovanja koje odgovara završenom sveučilišnom studiju u trajanju od najmanje tri godine potvrđeno diplomom ili, ako je opravdano interesom službe, profesionalno osposobljavanje istovrijedne razine. Međutim, tekst sporne odredbe jasan je u dijelu u kojem se isplata naknade za uzdržavano dijete koje je dužnosnik obvezan uzdržavati izričito uvjetuje time da potonja obveza proizlazi iz sudske odluke koja se temelji na zakonodavstvu države članice, na način da je članu ugovornog osoblja koji ima obrazovanje, razred i radno iskustvo kakvo ima tužiteljica trebalo biti očito da sudska odluka koja se temelji na zakonodavstvu treće zemlje kao što je presuda Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) ne može biti temelj za dodjelu naknade za uzdržavano dijete. U svakom slučaju, uobičajenom pažnjom koja se može očekivati od takvog člana osoblja zahtijeva se da se on u tom pogledu informira u upravi. U tim okolnostima, tužiteljica neosnovano tvrdi da je zahtjev za predočenje odluke koja se temelji na zakonodavstvu države članice nov i da joj je Komisija, prema tome, trebala ostaviti vremena da mu se prilagodi, počevši od 2016.
- 109 Stoga tužiteljčinu argumentaciju koja se temelji na povredi dužnosti brižnog postupanja valja odbiti kao neosnovanu.
- 110 Što se tiče dužnosti pružanja pomoći, koja je na upravi u skladu s člankom 24. Pravilnika o osoblju, cilj joj je da institucija zaštiti dužnosnike od postupaka trećih osoba, a ne od postupaka same institucije, čiji je nadzor obuhvaćen drugim odredbama Pravilnika o osoblju (presuda od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, t. 45. i navedena sudska praksa).
- 111 Međutim, u ovom slučaju, tužiteljčina argumentacija ne odnosi se na postupke trećih osoba, nego na Komisijinu radnju ili propust. Tužiteljica se stoga neosnovano poziva na povredu dužnosti pružanja pomoći.
- 112 Stoga ovaj tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

6) Šesti žalbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ stečenih prava, pravne sigurnosti i predvidljivosti

- 113 Tužiteljica se svojoj replici prvi put u ovom postupku pozvala na povredu načela stečenih prava, kao i načelâ pravne sigurnosti te predvidljivosti.
- 114 U tom pogledu tvrdi da ju je PMO zavaravao sve do trenutka donošenja odluke o odbijanju žalbe. To proizlazi iz činjenice da je u lipnju 2011. PMO prihvatio presudu Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) kao sudsku odluku koja daje pravo na dodjelu predmetnih naknada. Tek je iz odluke o odbijanju žalbe saznala da se presudu Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) neće priznati kao odluku koja daje pravo na naknade. Uostalom, prije veljače 2017. nije znala da bi PMO prihvatio, kao odluku koja daje pravo na naknade za uzdržavano dijete, odluku o priznavanju presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) koju je donio sud

države članice. Iz tog je razloga podnijela zahtjev za posvojenje Joea i Claire pred belgijskim tijelima. Time što je tako nepravodobno i iznenada, između 2011. i 2016., donijela odluku o priznavanju pravnih učinaka burundijskih sudskih odluka i time što je zahtijevala da tužiteljica zatraži takvu odluku o priznavanju, Komisija je povrijedila tužiteljčina stečena prava, kao i načelâ pravne sigurnosti te predvidljivosti.

- 115 Osim toga, tužiteljica smatra da se odluka koju je donio sud Unije o priznavanju presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) i dalje temelji na stranom zakonu te se stoga ne može smatrati sudskom odlukom koja se temelji na zakonodavstvu države članice o zaštiti maloljetnika u smislu sporne odredbe s obzirom na to da, prema sudskoj praksi, odredbe koje daju pravo na financijska davanja treba usko tumačiti.
- 116 Komisija zaključuje da su tužiteljčini prigovori koji se navode u točkama 113. i 115. ove presude nedopušteni te pritom tvrdi da su istaknuti nepravodobno i da su mogli biti istaknuti u fazi tužbe.
- 117 U odgovoru na pitanje Općeg suda tijekom rasprave, tužiteljica je navela da se na te prigovore prvi put pozvala u svojoj replici zato što je prilikom čitanja odgovora na tužbu saznala da je PMO prihvatio odluku o priznavanju presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) koju je donio sud države članice kao odluku koja daje pravo na isplatu naknada za uzdržavano dijete za Joea i Claire.
- 118 U tom pogledu valja podsjetiti da iz članka 84. stavka 1. Poslovnika proizlazi da je tijekom postupka zabranjeno iznositi nove razloge, osim ako se ne temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka.
- 119 U ovom slučaju, s jedne strane, treba utvrditi da je tužiteljicu, kao što je priznala na raspravi, AHCC u odluci o odbijanju žalbe već bio obavijestio da je razlog ukidanja isplate predmetnih naknada činjenica da se presuda Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) nije temeljila na zakonodavstvu države članice.
- 120 Stoga, treba utvrditi da tužiteljica nije na čitanju odgovora na tužbu prvi put shvatila razloge ukidanja naknada za uzdržavano dijete koje je dobivala.
- 121 Iz toga proizlazi da se tužiteljčina argumentacija, s obzirom na to da se odnosi na razloge ukidanja naknada za uzdržavano dijete, koja se temelji na povredi načelâ pravne sigurnosti, stečenih prava i predvidljivosti, ne temelji na pravnim i činjeničnim pitanjima za koje se saznalo tijekom postupka pred Općim sudom. Stoga je valja odbaciti kao nedopuštenu.
- 122 S druge strane, valja utvrditi da se tužiteljčina argumentacija, koja se odnosi na priznavanje presude Tribunal de résidence de Buyenzi (Općinski sud u Buyenziju) o kojem odlučuje sud države članice, odnosi na Komisijino postupanje kojim se ne donosi odluka te stoga ne može dovesti do poništenja pobijane odluke. Stoga tu argumentaciju treba proglasiti bespredmetnom a da pritom nije potrebno odlučiti o njezinoj dopuštenosti.
- 123 S obzirom na sve prethodno navedeno, tužbu valja odbiti.

IV. Troškovi

- 124 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 125 U ovom slučaju tužiteljica nije uspjela u postupku, a Komisija je zahtijevala da joj se naloži snošenje troškova. Stoga tužiteljici valja naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi i Komisijine troškove.

¹²⁶ U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Parlament i Vijeće će stoga snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Osobi SH nalaže se snošenje troškova.**
- 3. Europski parlament i Vijeće Europske unije snosit će vlastite troškove.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 12. prosinca 2018.

Potpisi